

ἀληθές ὅτι ἡ πόλις αὕτη φρουρεῖται ἀπὸ σκύλους; —
Ναι — ὦ! τοῦτο δὲ εἶναι παράξενον! — Τίποτε
παραξενώτερον, εἰμὴ νὰ βλέπῃ τις τὸν βασιλέα τῆς
Γαλλίας φρουρούμενον ἀπὸ ἑλβετοῦ; — Πριγγιπέσα
ἤκούσατε, ὅτι τὸν ἑκαμ καὶ ὠμίλησε.

— Περὶ τὸν ΙΑ' αἰῶνα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Οὐιδίου
κόμητος τῆς Καμπανίας, προκειμένου, κατ' ἔθος, νὰ
ὀνομάσῃ τοὺς συγγραφεῖς οἱ ἐγράσαντο, ἀπεκάλε-
σαν romanciers πάντας τοὺς Ῥωμαῖτι γράφοντας
εἴτε ἐν στίχοις, εἴτ' ἐν πεζῷ, καὶ τὰ ἔργα τῶν ro-
mans. Ἐξ ὧν τῶν καρπῶν τούτων, ἀπομίμημά τι τῆς
τέχνης τοῦ ἔραρ τοῦ Οὐιδίου ἐκτίηται τὴν ἐπιζη-
λωτέραν δόξαν. Ὁ δὲ Λόριος ὅστις ἔγραψε τὸ πρῶτον
τοῦ συγγράμματος μέρος ὠνόμασεν αὐτὸ le Roman
de Rose διότι ἡ ἐρωμένη του ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο.
Τοῦ Λόριος ἀποθανόντος Ἰωάννης ὁ Μεύσιος ἀνέλαθε
νὰ τελειώσῃ τὸ roman ἢ (ὡς παρ' ἡμῖν μεταφράζε-
ται) τὸ μυθιστόρημά του ἐξέμεσε δὲ τοσαύτας προ-
βολὰς ἐναντίον τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, ὥστ' ἐκεῖναί
ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐκδικηθῶσι. Τὸν περιεκύκλωσαν
ποτὲ ῥάβδοις ὠπλισμένοι, καὶ ἠτοιμάζοντο εἰς τὴν
ξύλοκοπικὴν αὐτῶν ἐκδίκησιν, ἀλλ' ἠδυνήθη ἐκεῖνος
νὰ ὑπεκφυγῇ τὸν κίνδυνον, ὡς ἄνθρωπος πνευματώ-
δης. « Ὅσαι προσεβλήθησαν ὑπ' ἐμοῦ δικαίως, εἶπε,
νὰ μὲ κτυπήσωσι πρῶται » Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς αἰ
κυρίαι ἔγιναν ἄφαντοι.

— Ὅτε ὁ Βαγιαζῆτις αὐτοκράτωρ τῶν Τούρκων
μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ προσπνέχθη ἐνώπιον τοῦ
Τιμουρλέγῃ (Τιμούρ τοῦ Χωλοῦ) ἢ Ταμερλάνου κατὰ
παραθοῖραν, τὸν παρετήρησεν οὕτως, καὶ ἰδὼν ὅτι ἦτο
μονόφθαλμος, ἔλεγε ὁ δὲ Βαγιαζῆτις μὴ εἰθισμένος
νὰ ὑποφῆρῃ τὴν περιφορῆσιν, τῷ λέγει ὑπερφάνως
« Γελά; διὰ τὸ δυστύχημά μου Τιμούρ, ἀλλὰ μὴ
λησμόνευε ὅτι καὶ σὺ ἐπιδεκτικὸς εἶσαι δυστυχημάτων,
ὅτι ὁ θεὸς διατάσσει περὶ τῶν ἐθνῶν ὅλων, καὶ ὅτι
αὐτὸς μόνος τὰ διανέμει. » Καὶ ὁ Τιμούρ ὑπέλαθεν
ὡσαύτως μὲ ὑπερφάνειν. « Τὸ γινώσκω μετὰ πε-
ποιθήσεως, καὶ δὲν γελῶ διὰ τὴν δυστυχίαν σου, ἀλ-
λά διὰ τὴν ιδέαν, ἣτις μου ἦλθε ὅτε σ' εἶδον, ὅτι
δηλ. τὰ κράτη πολὺ μικρὸν πρᾶγμα εἶν' ἐνώπιον τοῦ
θεοῦ, ἀφοῦ μεταβιβάζει εἰς χυλὸν, ὅτι ἀφῆρσεν ἀπὸ
μονόφθαλμον.

— Χωρικός φορτωμένος φρύγανα ἐκράζεν εἰς τὰς
ὁδοὺς ὅθεν διήρχετο «*βάρδα, βάρδα* ». Καλλιπιστής
δὲ τις διαβαίνων παρ' αὐτῷ προσεκολλήθη εἰς τὰ
φρύγανα, καὶ τὸ ἱμάτιόν του ἐσχίσθη. Καὶ ἀπαιτῶν
τὴν ἀπότισιν τῆς ζημίας ἐνάγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν
δικαστὴν, ἀλλ' ὁ χωρικός ἀνοίγει τὸ στόμα χωρὶς νὰ
ἐκφωνήσῃ οὔτε λέξιν. « Εἶσαι βωδὸς φίλε μου; τὸν
ἔρωτᾷ ὁ δικαστής; ὄχι, ὄχι, κύριε δικαστά! ὑπο-
λαμβάνει ὁ ἐνάγων, διότι ὅταν τὸν ἀπήντησα ἐφώ-
ναξέ μ' ὅλα του τὰ πλεονάμια: *Βάρδα βάρδα* — Ἄ!
ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχη οὕτως, ἀδικος εἶναι ἡ ἀγωγή σου,
λέγει ὁ δικαστής ἀποπέμπων τοὺς διαδίκους.

— Ὁ ἀμαξοπηγὸς τοῦ Ταλλευράνδου περιέμενεν ἐπὶ
χρόνον τὸ ἀντιτίμον μεγαλοπρεποῦς ὀχήματος, ὅπερ
διὰ τὸν ὑπογόν τῶν ἐξωτερικῶν (αὐτὸν τοῦτον) κα-
τεσκεύασε παρουσιάζεται τέλος εἰς τὴν Α. Ε. μετὰ
τῆς σημειώσεως ἀνα χεῖρας « Σοὶ χρεωστοῦν, πρέπει
νὰ πληρωθῆ; οὐδὲν δικιχότερον » Ἄ! πολῖτα

ὑπουργέ! τί ὑποχρέωσι; — Ἐδῶ δὲν χωρεῖ κίμνιτ
ὑποχρέωσις — τί εὐγνωμοσύνη! — Δὲν μ' ὀφείλεις
οὐδεμίαν — μου λέτε λοιπὸν πῶς θὰ πληρωθῶ; —
Ἄναντιρρήτως — Ὅμως πότε; — Πότε! . . ἀληθινὰ
εἶσαι περίεργος. »

— Ἀρχιστράτηγός τις ὠδαιπόρει πρὸς ἐπιχειροῖσιν
σπουδαίαν, ἀξιωματικὸς δὲ τις τὸν παρεκάλεσε νὰ
τῷ εἴπῃ, ὅποιον ἦτο τὸ σχέδιόν του ὁ ἀρχιστράτη-
γος ἀντι ἀποκρίσεως, τὸν ἠρώτησέν, ἐάν, μαθὼν τὸ
σχέδιον, δὲν ἀπεκάλυπτεν αὐτὸ εἰς οὐδένα. —
ὅτε ὁ ἀξιωματικὸς τὸν διαβεβαίωσε περὶ τούτου, —
τότε λοιπὸν διατι θέλεις, ὑπέλαθεν ὁ ἀρχιστράτηγος,
νὰ μὴν ἔχω κ' ἐγώ, ὡς σὺ, τὸ προτέρημα τῆς τηρήσεως
ἐνός μυστικοῦ;

— Ὁ Τριβουλέτος (ὄνομα γελωτοποιοῦ) ἀπειληθεὶς
ὑπὸ θύνατου μεγιστάνος, ὅτι θὰ ἐκπνεύσῃ ὑπὸ τὴν
ῥάβδον, ἕνεκα τῆς μεγάλης τολμῆς, μεθ' ἧς περὶ αὐ-
τοῦ ὠμίλησε, παρεπινήθη εἰς τὸν βασιλέα. Ἐάν τις,
τῷ ἀπαντᾷ ὁ Μονάρχης, τολμήσῃ νὰ σὲ φονεύσῃ, θὰ
τὴν κρεμάσω εὐθὺς μετὰ ἓνα τέταρτον ὑστερώτερα. —
Ἄ! Μεγαλειότατε! ἐάν ἠδύοκῃτε νὰ τὸν κρεμάσουν
ἓνα τέταρτον προτίτερα. . .

Παρακαλοῦνται οἱ Κύριοι συνδρο-
μηταὶ τῆς Εὐτέρπης, νὰ μᾶς ἐμβά-
σωσι τὴν συνδρομὴν των, ἀμέσως
μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ παρόντος

ΜΘ'. Φυλλαδίου, καὶ τοῦ πρώτου,
τοῦ ἀρχομένου ἤδη τρίτου ἔτους.
Προσθέτομεν ὅτι μὲ λύπην μας θέ-
λομεν βιασθῆ νὰ διακρίψωμεν τὴν πε-
ραιτέρω ἀποστολὴν Φυλλαδίων εἰς
τοὺς μὴ προπληρώσαντας.

Τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ Πι-
κουίλλου δίδονται ΔΩΡΕΑΝ Εἰς
ΜΟΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩ-
ΣΑΝΤΑΣ.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.